

بررسی علل شیوع و انواع آسیب‌های ورزشی والیبالیست‌های نشسته و بسکتبالیست‌های با ویلچر جانبازان و معلولین مرد استان تهران

محقق: همیدرضا دستجانی فراهانی

کارشناس ارشد تربیت بدنی و علوم ورزشی

معلولیت، نقص و ناتوانی عوارضی هستند طبیعی و اجتماعی که در جوامع مختلف به صورتهای گوناگون دیده می‌شود. آمار نشان می‌دهد که درصد قابل توجهی از افراد هر جامعه را معلولین تشکیل می‌دهند.

از جمله موارد پیشنهاد شده توسط متخصصین، ورزش و پرداختن به فعالیتهای جسمانی بوده است. ورزش به عنوان وسیله‌ای حرکتی-درمانی می‌تواند نقش ارزنده‌ای در بهبودی و استقلال معلولان ایفاء کند. آشنایی با مهارتهای ورزشی و آگاهی از اثرات و نتایج درمانی-تقویتی آنها به خصوص اجرای تمرینهای منظم و مستمر ورزشی موجب می‌شود که معلولان تحرک بیشتری به دست آورند و از کارایی و تندرستی بیشتری برخوردار شوند.

این تحقیق از نوع توصیفی و آزمودنی‌های تحقیق شامل ۶۱ بسکتبالیست با ویلچر جانباز و معلول و ۴۱ والیبالیست نشسته بود. روش نمونه‌گیری از نوع داوطلبانه و ابزار اندازه‌گیری پرسشنامه می‌باشد.

روش‌های آماری مورد استفاده در این تحقیق شامل فراوانی و درصد جهت استخراج نتایج آمار توصیفی و همچنین از روشهای آماری رگرسیون چند متغیره، t

مستقل، همبستگی پیرسون و تحلیل واریانس جهت آزمایش فرضیه‌ها استفاده گردیده است.

پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها، نتایج زیر بدست آمد:

الف- بسکتبال با ویلچر

یکی از دلایل مهم آسیب دیدگی ورزشکاران معلول نوع ویلچرهای آنها گزارش گردید. بیشترین میزان آسیب دیدگی در اندام بالا تنه و فوقانی به وجود آمده که عمده‌ترین میزان آسیب دیدگی مرتبط با انگشتان و مچ دست بوده است. در قسمت پایین تنه بیشترین آسیب متوجه زانو و ساق پاها بوده است.

مهمترین علل آسیب دیدگی برخورد با بازیکن حریف گزارش گردید بیشترین میزان آسیب دیدگی در زمان مسابقات اتفاق افتاده بود از نظر نوع آسیب دیدگی کوفتگی بیشترین نوع آسیب دیدگی گزارش شده است. مهمترین عوامل آسیب رسان تعداد جلسات تمرین و امکانات و تجهیزات ورزشی گزارش شد.

از جمله آسیبهای مشاهده شده شامل: کشیدگی، دررفتگی، تاول، پینه، شکستگی، خراشها و سائیدگی و گرفتگی عضله بوده است.

ب- والیبال نشسته:

بیشتر ورزشکاران وضعیت تجهیزات درمانی و کمک‌های اولیه را بدون امکانات و تجهیزات گزارش کردند. اکثر ورزشکاران در هنگام آسیب دیدگی از هیچ گونه وسایل حفاظتی استفاده نکرده بودند. بیشتر آسیب‌ها در اندام فوقانی رخ داده بود که انگشتان دست بیشترین میزان آسیب دیدگی را داشتند. در قسمت پایین تنه بیشترین میزان آسیب دیدگی متوجه مچ پا و زانوها بوده است. بیشترین آسیب در ناحیه سرو صورت متوجه بینی و صورت بوده است. مهمترین علل آسیب دیدگی برخورد توپ

بوده بیشترین میزان آسیب دیدگی در زمان تمرین اتفاق افتاده است. از نظر نوع آسیب دیدگی کشیدگی لیگامنت بیشترین نوع آسیب دیدگی گزارش شده است. از عوامل مهم آسیب رسان تعداد جلسات تمرین و تجهیزات و امکانات ورزشی بوده است. هرچه مقدار و میزان سابقه ورزشی افزایش می یافت میزان آسیب دیدگی هم افزایش پیدا می کرد. مقدار و میزان آسیب دیدگی ربطی به نوع معلولیت ورزشکاران ندارد.